

dringsforslag og til Gengæld ved tredje Behandling stemme mod Forslaget med den Motivering, at Vejen er ufarbar og uforsvarlig.

Det ærede Medlem fra Vordingborg (Carl Hansen), den højtærede Ordfører, var en lille Smule vred paa mig, og jeg kunde forstaa paa den højtærede Minister i Gaar, at han ogsaa var en Smule mildt bitter mod mig, saa bitter, som den højtærede Minister overhovedet kan være med sit elskværdige Naturel, idet han udtalte sig om at være velvillig mod Forslaget hernede og modvillig mod det et andet Sted. Men selv om man virkelig har Lov til at tro, at jeg er saa ond at ville modarbejde Forslaget, forsikrer jeg, at min højtærede Gruppe ikke er saa ond. Den er fuld af Villie til at være elskværdig og imødekommende. De maa ikke tro, at vi, fordi vi nu ikke kunne gaa den Vej, de ville, derfor ikke ville en anden Vej. Ansvar for den Forsinkelse, der ligger heri, ligger ikke hos os, der ikke ville gaa den Vej, Flertallet vil, men hos de Herrer, der, medens det var Tid, stillede sig saa uvilligt ogsaa i Udvalget og før Rigsdagens Sammentræden mod at søge en anden Løsning, uagtet det var angivet dem mange Gange, navnlig gennem Pressen, at der var andre Veje, der var baade klogere og mere forsvarlige.

Der er et af disse Ændringsforslag, jeg vil gøre en lille Bemærkning om, det er Ændringsforslaget om Bankernes Stilling. Jeg tillader mig at sige, at jeg er glad ved, at den Tanke er bleven slaaet ihjel. Den kunde været kommen frem i et andet Forslag under en anden Form, og naar det fra min Side ikke er sket, er Grunden først og fremmest den, at jeg fandt Hjælpen for ringe, men dernæst ogsaa den, at en af disse Bankers, nemlig Privatbankens, Forhold har været af den Art, at jeg ikke kan se andet, end at Staten ikke kan forhandle med den Bank om at faa en Fordel af den. Staten kan ikke modtage en Tjeneste af Privatbanken.

Jeg beklager, at Udvalget ikke har ment, at der var Grund til at tage Hensyn til den Tanke at lade de første 100 Kr. blive overførte uden Afkortning. Derved vilde man have opnaaet, at 13,000 Sparere, altsaa henvend Halvdelen af Sparerne, var gaaede ud af Sagaen paa en Maade, som ikke kostede Staten noget betydeligt. Det vilde kun koste Staten lidt over 100,000 Kr., og jeg tror, det havde været klogt, naar de Herrer ønske en Akkordafstemning, thi en saadan vilde være

betydelig nemmere blandt 19,000 end blandt 31,000, hvoraf der naturligvis blandt dem, der have de smaa Indskud, er mange Børn, mange fraværende og maaske mange ældre Personer, som det ikke er let at faa fat i. Det vilde derfor have været praktisk at faa disse 13,000 ud af Sagaen, og det vilde ikke have kostet noget videre. Naar de Herrer have holdt saa stærkt paa de 13,000, synes den Betragtning at have ligget bagved, at det gælder om at knytte saa mange Sjæle til Sparekassen som muligt, ogsaa til Sparekassens Ruin. Jeg synes ikke, det er en korrekt Tanke.

Der er ingen Grund for mig paa dette Standpunkt til at tale yderligere. Jeg gentager, at jeg haaber, det maa lykkes Landstinget og Regeringen i Fællesskab at finde en farbar Vej til Mildning af Ulykken, til Sikring af Debitorernes Stilling og til, at Sparerne kunne faa et Tilskud og faa hurtigt det, de skulle have. Jeg udtaler dette Haab, der ikke er udelukket, om det end vilde have været sin Realisation nærmere, hvis Ministeriet og Udvalget i Tide havde været forhandlingsvenlige. Jeg gentager, at jeg ved tredje Behandling vil stemme mod denne Lov, fordi Lovens Grundlag er saa slet og uforsvarligt. Selv om jeg deler de Ønsker, de Herrer have, kan jeg ikke erkende, at de ere realiserede i denne Lov, og jeg skal henstille til mine Meningsfæller at undlade at stemme over de stillede Ændringsforslag, idet vi ganske vist ved at tiltræde dem have vist, at vi anse dem for at være Forbedringer, men dog staa paa det principielle Standpunkt, at et slet Grundlag ikke kan blive godt, selv med saa gode Ændringer som dem, der dels ere foreslaaede og dels henstillede.

Poul Christensen: Jeg kan ikke slutte mig til det Haab, som er udtalt af den sidste ærede Taler, at Landstinget og Ministeren skulde finde en farbar Vej i denne Sag. Jeg skønner ikke rettere, end at det foreliggende Forslag baade er godt og farbart, om der end er enkelte Punkter, jeg kunde have ønsket forandrede. Naar jeg nu om et Øjeblik kommer til at omtale de Ændringsforslag, som ere stillede dels af det samlede Udvalg og dels af det Mindretal, hvortil jeg hører, kan jeg heller ikke tilraade Tinget den samme Fremgangsmaade som den sidste ærede Taler, at henstille til ærede Medlemmer at afholde sig fra at stemme. Jeg synes, det er en mærkelig Fremgangsmaade og vistnok noget nyt i dette Ting, at skønt man staaar